

Роздуми в кришталевій печері

Життя моє впродовж останніх восьми років протікало порівняно мирно, якщо не зважати на 30 квітня кожного року, бо саме цього дня хтось незмінно намагався мене вбити. Поза цим, моя академічна кар'єра, присвячена комп'ютерним наукам, та чотири роки моєї роботи на фірму «Гранд Дизайн» виявилися корисним досвідом і дали мені змогу застосувати надбані знання до моєї розробки. У мене був добрий приятель, такий собі Люк Рейнард, який працював у тій самій компанії, у відділі продажів. Я ходив під вітрилами на своїй яхті й регулярно займався бігом.

Але все це пішло шкереберть 30 квітня цього року, саме тоді, коли я гадав, що справи починають налагоджуватися. Мій улюблений проект просувався, і мені вдалося створити Колесо-Привид; я звільнився з роботи, спакував свої манатки й був готовий вирушати на пошуки багатших

пасовицьк, миліших куточків. Я й досі не поїхав тільки тому, що наближався цей день, знаменний на свій похмурий кшталт, і цього разу я збирався дізнатися, хто стоїть за набридливими замахами на моє життя і що у нього на меті.

За сніданком я зустрівся з Люком, і він передав мені цидулку від моєї колишньої дівчини, Джулії. У коротенькому листі вона висловлювала бажання зустрітися зі мною. Тому я заїхав до неї, але знайшов Джулію в її помешканні мертвісінькою. Очевидно, дівчину вбила схожа на собаку почвара, яка трохи згодом напала й на мене. Мені вдалося знешкодити цю істоту. Перш ніж забратися з місця трагедії, я швиденько обшукав квартиру і знайшов неповну колоду дуже дивних гральних карт, яку прихопив із собою.

Ці карти надто скидалися на магічні карти Таро, вживані в Амбері та Дворах Хаосу, аби не зацікавити такого чаклуна, як я.

Так. Я чаклун. Мене звати Мерлін, і я син Корвіна Амберського і Дари з Дворів Хаосу, а тутешні приятелі знали мене як Мерля Корі, розумного, компанійського, спортивного хлопця. Хочете

дізнатися подробиці — почитайте Кастільоне¹ та лорда Байрона, бо я ще й до біса скромний, стриманий та неговіркий.

Карти ці виявилися справжніми магічними об'єктами, і я зрозумів, що так і мало бути, коли з'ясував, що Джулія після нашого розриву заприятелювала з таким собі Віктором Мелманом, окультистом. Мій візит до студії цього джентльмена завершився тим, що він спробував ритуально вбити мене. Від цієї примусової церемонії мені вдалось ухилитись і розпитати його про деякі речі, перш ніж певні місцеві обставини та мій ентузіазм спричинили його смерть. Ось і все, що треба знати про цей ритуал.

Я дізнався від нього достатньо, аби зрозуміти, що він був лише знаряддям у чийхось руках. У руках особи, яка підштовхнула його до спроби принести мене в жертву та, цілком можливо, стояла за вікопомними (для мене) подіями, що припадали на кожне 30 квітня.

---

¹ Балтазар Кастільоне (*итал.* Baldassare Castiglione; 1478–1529) — італійський письменник. У своєму головному творі — книзі діалогів «Придворний» (*итал.* Il Cortegiano) відтворив тип ідеального придворного і картину вишуканих звичаїв та дотепних бесід, італійського суспільства часів Відродження.

На жаль, я не мав часу довго роздумувати над цими можливостями, бо невдовзі мене вкусила (так, вкусила) приваблива рудоволоса жінка, яка матеріалізувалася в помешканні Мелмана. Цьому передувала наша з нею коротенька телефонна розмова, під час якої я намагався видати себе за Мелмана. Її укус мене спаралізував, та поки він подіяв ще не до кінця, я зумів забратися звідти, скориставшись однією з тих магічних карт, що знайшов у Джулії. Завдяки карті я опинився в товаристві Сфінкса, і він дав мені час отямитись, аби я міг зіграти з ним у дурнувату гру в загадки, яку так полюбляють ці істоти, бо тих, хто не може знайти відгадку, вони просто зжирають. Додам лише, що цей Сфінкс виявився поганим гравцем.

Так чи інакше, але я повернувся до Тіні Земля, де тоді мешкав, і там дізнався, що оселя Мелмана згоріла за час моєї відсутності. Я намагався видзвонити Люка, бо хотів із ним пообідати, але дізнався, що він виїхав зі свого мотелю, залишивши для мене листа, в якому повідомляв, що вирушив до Нью-Мексико у справах. У листі була й назва мотелю, де він планував зупинитися. Портъс попросив мене передати Люкові перстень із блакитним каменем, який той забув у своєму номері, і я погодився.

Вилетівши до Нью-Мексико і помандрувавши ще трохи, я нарешті зустрівся з Люком у Санта-Фе. Поки чекав на нього в барі, щоб пообідати разом, до мене причепився із запитаннями чоловіча на ймення Ден Мартінес. У мене склалося враження, що Люк запропонував йому певну комерційну обладку, і той хотів пересвідчитися, чи вартий Люк довіри та чи здатний він поставляти запропоновану продукцію. Потім ми з Люком пообідали й вирішили проїхатися на авто гірським серпантинном.

Мартінес вистежив нас, і коли ми вийшли з автівки помилуватися нічним красвідом, відкрив стрілянину. Можливо, він вирішив, що довіряти Люкові не варто і товарів від нього не дочекається. Люк уразив мене тим, що теж витягнув зброю та й уколошкав того Мартінеса. А опісля трапилося ще дивніше. Люк звернувся до мене на ім'я — на моє справжнє ім'я, яке я ніколи йому не називав, сказав, хто я такий і звідки, й наказав мені сісти в автівку та й забиратися під три чорти. Свою пропозицію підкріпив тим, що вистрелив у землю мені поміж ніг. Видно було, що він не налаштований на дискусію, тому я зробив так, як було сказано. А ще Люк порадив знищити ті чудернацькі Козирі, що вже встигли врятувати

мені життя. Під час цієї розмови я також з'ясував, що він був знайомий з Віктором Мелманом...

Я поїхав, але недалеко. Припаркувавшись біля підніжжя гори, пішки повернувся на місце подій. Люка там уже не було. Зникло й тіло Мартінеса. До готелю Люк не повернувся ні того вечора, ні наступного дня, тому я теж виїхав звідти. Єдиною людиною, якій міг довіритись і яка, справді, могла порадити мені щось розумне, був Білл Рот. Він — адвокат, мешкав у північній частині штату Нью-Йорк. А ще був добрим другом мого батька. Я поїхав до нього й розповів йому все, що зі мною сталося.

Білл змусив мене ще сильніше відчувати, що з Люком пов'язана якась таємниця. Люк, до речі, дуже енергійний та кмітливий високий рудоволосий юнак атлетичної статури, вдатний до будь-чого, але хоча ми з ним приятелювали багато років, я практично нічого не знав про його родину. Саме на це й звернув мою увагу Білл.

Сусідський хлопчина на ім'я Джордж Генсен узявся вештатися поблизу нас із Біллом, ставлячи несподівані запитання. А ще я мав дивну телефонну розмову, під час якої почув схожі запитання. Обоє співбесідників цікавило, як звати мою матусю. Зрозуміло, я збрехав. Той факт, що

моя мати належить до темної аристократії Дворів Хаосу їх аж ніяк не обходив. Але той, хто мені зателефонував, розмовляв моєю мовою — тарі, і цим заінтригував мене настільки, що я запропонував зустрітися та обмінятися інформацією того ж вечора в барі місцевого заміського клубу.

Але мій дядько Рендом, Король Амбера, несподівано викликав мене додому раніше, — саме тоді, коли ми з Біллом прогулювалися. Тут виявилось, що Джордж Генсен ховався неподалік і хотів воліктися за нами, коли ми переносилися крізь відображення реальності. Та марно: ми його не запросили. Я прихопив Білла з собою, бо не хотів залишати його наодинці з особою, яка поводить так неадекватно.

Від Рендома я дізнався, що мій дядько Каїн загинув від кулі найманого вбивці, а також, що хтось намагався вбити мого дядька Блейза, але лише поранив його. Похорон Каїна мав відбутися наступного дня.

Того ж вечора я все-таки вирушив на зустріч до заміського клубу, але мій загадковий співрозмовник не прибув. Проте вечір не пропав марно, бо я познайомився з гарненькою леді на ім'я Меґ Девлін, та, слово за слово, ми добалакалися до того, що я підвіз її додому, де ми роззнайоми-

лися значно ближче. І раптом — такої миті, коли я вважав, що вона забула про все на світі — дама поцікавилася, як звуть мою матусю. Якого чорта, звісно, запитав я. Мені й на думку не спадало, що саме вона може виявитися тією особою, з якою я мав зустрітись у барі.

Кінець нашому тісному спілкуванню поклав дзвінок від вхідних дверей. Дзвонив хтось, хто назвався чоловіком Мег. Я вчинив так, як має вчинити джентльмен: ретирувався звідти до біса швидко.

Моя тітонька Фіона, чаклунка, хоч і чаклує в геть іншому стилі, ніж я, несхвально поставилася до цього побачення. Очевидно, Люк викликав у неї ще сильніші підозри, бо після того, як я їй децю про нього розповів, вона поцікавилася, чи маю його фото. Я показав їй світлину, що знайшлася в моєму портмоне і на якій серед інших був присутній Люк. Можу заприсягтися, що вона його впізнала, хоча й не захотіла в цьому зізнатись. Але той факт, що тієї ж ночі вона разом зі своїм братом Блейзом навіщось покинула Амбер, не здається мені випадковим збігом.

Після цього події стали розвиватись у ще шаленішому темпі. Наступного дня було скоєно нахабну спробу перебити всю родину, кинувши

на нас бомбу під час похоронної ходи. Вбивці-невдасі вдалось утекти. Згодом я продемонстрував Рендому Колесо-Привид, мою розробку, мій улюблений витвір, якому я присвячував свій вільний час, працюючи у «Гранд Дизайн», а він сприйняв плід мого гобі вкрай несхвально. Колесо-Привид — це... коротко кажучи, спочатку я просто хотів розробити комп'ютер, що працював би за інакшими фізичними принципами, ніж ті, які вивчав в університеті. Я заклав у нього те, що можна назвати магією. Але відшукав таке місце, де цей комп'ютер можна було зібрати й де він функціонував би, і працював там над ним. Він ще не закінчив сам себе програмувати, коли мені довелося його залишити. Схоже, він допрограмувався до того, що став розумним, і, гадаю, саме це й налякало Рендома. Він звелів мені піти до нього та й вимкнути його. Мені не дуже сподобався його наказ, проте я залишив палац.

Коли я мандрував Тінями, мене переслідували; намагалися виснажити, залякати, на мене вчиняли напади. Я заледве не згорів, мене врятувала незнайомка, але сама вона загинула в озері. Мене захистив від хижих почвар таємничий чоловік, а трохи згодом він же врятував від незвичного землетрусу. Виявилось, що це не хто

інший, як Люк. Він супроводжував мене аж до останнього рубежу, де я вступив у суперечку з Колесом-Привидом. Здається, я трохи роздратував власне творіння, і воно відігнало нас від себе за допомогою Тіньової бурі, а опинитися серед неї не дуже приємно — хоч із парасолькою, хоч без неї. Я витягнув нас із цього погодного катаклізму, скориставшись одним із Козирів Долі — так охрестив ті незвичні гральні карти, які знайшов у квартирі Джулії.

Ми опинилися біля входу до блакитної кришталевої печери, і Люк затягнув мене усередину. Добрий старий Люк! Він подбав про всі мої потреби, а тоді ув'язнив мене в цій печері. Коли Люк сказав мені, хто він такий, я зрозумів, що вразило Фіону, коли вона побачила його фото: він був схожий на свого батька, Бранда, найманого вбивцю та зрадника. Кілька років тому цей сучий син ледь не зруйнував Амбер, а разом і решту Всесвіту. На щастя, Каїн убив його, перш ніж він устиг здійснити свої плани. Тоді я дізнався: це Люк убив Каїна, щоби помститися за батька. Виявилося також, що саме 30 квітня він отримав звістку про смерть свого батька і щороку намагався екстравагантно відзначити цю річницю. Моя розробка, Колесо-Привид, справила на нього

не менше враження, ніж на Рендома, і Люк вирішив залишити мене своїм в'язнем, адже я міг йому знадобитися, якщо він захоче узяти цю машину під свій контроль. Йому здавалося, що Колесо-Привид може виявитися досконалим знаряддям для винищення всієї нашої родини.

Він подався вирішувати це завдання, а я швидко пересвідчився, що цілковито безсилий у цій печері: її дивні властивості блокували усі мої магічні здібності, тож я не міг контактувати тут ні з ким, окрім тебе, Фракір. А тут нема нікого, кого б ти могла удавити...

Не хотіли б ви послухати уривочок з тієї пісні, «Над веселкою»¹?

---

¹ *Over the Rainbow* (укр. «Над веселкою»), також часто *Somewhere over the Rainbow* (укр. «Деся над веселкою») — класична пісня-балада на музику Г. Арлена, слова Е. Гарбурга. Написана спеціально для фільму 1939 року «Чарівник країни Оз». Відзначена премією «Оскар» у номінації «Найкраща пісня до фільму».

Розділ перший

Лезо зламалось, і я відкинув руків'я. Зброя не прислужилася мені проти блакитної неосяжності стіни в тій її частині, яку повважав найтоншою. До моїх ніг упали кілька невеличких уламків каменю. Я підібрав їх, потер один об одного. Ні, у такий спосіб мені не вибратися. Схоже, звідси можна вийти тільки тим шляхом, яким я сюди зайшов, а він для мене закритий.

Я повернувся до свого табору, тобто до того закутка печери, де кинув свій спальник. Усівся на нього — грубезний, брунатного кольору — відкоркував пляшку й хильнув вина. Я аж спітнів, намагаючись прорубатися крізь стіну.

На моєму зап'ятку ворухнулася Фракір, частково розмоталася, ковзнула мені у ліву долоню, де обернулася навколо затиснутих у руці двох блакитних камінчиків. Вона зав'язалася навколо них вузлом, а тоді повисла разом з ними, гойдаючись, наче маятник. Відставивши пляшку, я пильно дивився на це. Розгойдувалася вона по дузі, паралельній довжині закапелка, який я наразі називав своїм домом. Гойдання тривало хвилину, не менше. Тоді вона втягнулася вгору і завмерла на тильному боці моєї долоні. Залишивши камінці

лежати біля мого вказівного пальця, вона повернулася до прихованого стану на моєму зап'ястку.

Я уважно роздивлявся уламки, навіть підняв миготливу олійну лампу, щоби краще бачити.

Колір...

Так.

Тепер на моїй руці вони мали такий точно вигляд, як той камінець у персні Люка, який він не так давно забув у мотелі, а я йому його віддав. Випадковий збіг? Чи тут є певний зв'язок? Що намагається сказати мені мій вірний зашморг? І де я бачив ще один такий камінчик?

У Люка, на дармовисі для ключів. Блакитний камінь на металевій пластинці.

...А де я міг бачити ще один?

Печера, в якій мене ув'язнив Люк, блокувала Козирі, а також мої магічні здібності, підкріплені Лоґрусом. Якщо Люк тягає з собою уламки цих стін, то недарма. Які ще властивості вони можуть мати?

Я витратив майже годину, намагаючись дізнатися щось про природу цих камінців, але вони противилися моїм Лоґруським чуйникам. Урешті-решт, я роздратовано засунув їх до кишені, поїв трохи хліба та сиру, ковтнув іще вина.